Ч. 210. Середа 4 жовтня (21 вересня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти полїтичні.

*Перед сесиєю парляменту. — Італїяньско-турецка війна. — Побоюваня про турецку фльоту. — На триї в Константинополи.*

У віденьских політичних кругах розпочали ся вже приготовленя до парляментарної сесиї, яка розпічне ся сего тиждня в четвер, дня 5 с. м. В суботу минувшого тиждня відбула ся під проводом бар. Ґавча міністерска рада, на котрій раджено над правительственними предложенями для осінної сесиї. В тій раді, що тревала від год. 10 рано до 1 по полудни, взяли участь всї члени кабінету.

Що до проґрами осінної сесиї, першою точкою дневного порядку має бути оконечний вибір президента палати. Між предложенями, які мають вплинути з посольских кругів, віденьска праса звертає увагу на нагляче внесенє аґрарного посла Вабера, члена національно-нїмецкого союза. То внесенє порушує справу ввозу мяса з правно-державного становища і домагає ся, щоби австрийске правительство рішало ту справу самостійно, не оглядаючи ся на Угорщину.

З телеґрам, які надходять з Італії і Туреччини о італїяньско-турецкій війнї не можна ще виробити собі ясного образу положеня. Імовірно до нинї Триполїс є вже обсадженний італїяньскими войсками, а обсадженє відбуло ся певно майже без опору. Італїяньска часопись Messagero доносить, що сейчас по проголошеню воєнного стану Італїянцї забрали перевозовий турецкий корабель „Дерна“. Дальше доносить та часопись, що італїяньска фльота розпочала бомбардувати місто Триполїс, але майже сейчас бомбардованє перервала. З якої причини, не пояснює та ґазета, додає лише, що войска турецкі виходять з Триполїсу. Імовірно Турки рішили ся віддати столицю на поталу ворогів, аби тим енерґічнїйше оперти ся їм в глубинї краю.

Турецку залогу в Триполїсї оцїнюють на 10 баталїонів, отже виносить она около 8000 вояків, з тих 6000 в Триполїсї а 2000 в Бенґазі. Та армія складає ся з двох полків кінноти, одної дивізиї піхоти, шістьох батерий артилерії, відділу піонїрів і відділу кріпостної артилерії. Однако Турки можуть покликати під оружиє два рази тілько резервістів. І як до „Temps“ доносять, покликала Туреччина в Триполїсї під оружиє резервістів першого і третого покликаня.

Турецка фльота, а радше той єї завязок, який удало ся привести до житя теперішному правительству, була в послїдних днях предметом тяжкої журби правительства і занепокоєня населеня. Побоювано ся бо, що Італїянцї знищать турецкі кораблї, котрих місце побуту прикривано тайною.

В ночи з суботи на недїлю був живий рух на улицях Константинополя, особливо на улици ведучій до Порти. Публика добувала ся до редакций по відомости о фльотї. Правительство мусїло для успокоєня урядово заперечити вістям о мнимій борбі між фльотою турецкою а італїяньскою. Урядово заявлено, що турецка фльота є в безпечнім місци і що в ночи ще прибуде до Дарданелїв. Прасове бюро оповістило, що часописи з приказу мінїстерства не можуть подавати инших вістий, хиба тілько урядові.

На другий день розліплено в цілім містї афіші з урядовим донесенєм, що турецка фльота прибула до Дарданелїв, отже оминула всякі грозячі їй небезпечности.

Панцирник „Ассарі Тевфік“, котрий вже перед тим був в Дарданелях, приплив оногди до пристани в Константинополи. Перевозовий корабель „Шам“, котрий мав їхати з припа-

## Підпис мільорда.

**(Наслїдуванє з анґлїйского).**

(Конець).

Ті засувки забрали льордови слїдуючого дня три години часу, від 12-ої в полудне аж до 3-ої. Хоч слабий і до такої роботи не привиклий, то все таки поборов ту тяжку перешкоду своєю зелїзною волею. Відтак міг вже свобідно вийти з дому і повідомити полїцию.

В тій самій порі, коли Бозаррі забирав ся до перепилованя замків і засувів в пивници льорда Марштона, вийшов банковий урядник до комнати директора в Пікаділлї.

— Секретар льорда Бозаррі приніс отсе — сказав урядник. — Він жде.

— Попросіть єго сюди — відповів директор отвираючи лист.

— Добрий день — сказав, коли секретар увійшов. — Як бачу, льорд Бозаррі хоче, аби єму видати єго велику скринку з дорогоцїнностями.

— Так.

— Але в єго порученю є маленька похибка — говорив дальше — і я справдї не знаю, чи вільно менї видати скринку, бо то противилось би приказам льорда. Очивидно, я бачу, що порученє правдиве, але може було би добре післати ще котрого з моїх урядників до льорда.

— Льорд вийшов — сказав секретар з деяким занепокоєнєм.

— Добре, але я справдї не можу приймити того порученя. Льорд Бозаррі говорив менї виразно, аби нїколи не приймати єго підпису, коли над „і“ є така точка як ось тут. Може бути, що він помилив ся, а може хоче мене виставити на пробу.

Директор засьміяв ся на ту гадку.

— Дайте менї порученє — сказав секретар — запитаю льорда, хоч бою ся, що буде дуже гнївати ся.

— Пане Бошам — покликав директор — перейдіть ся з тим паном до льорда Бозаррі і спитайте єго, чи то порученє важне. До побаченя, пане Гаєс. Ви вправдї знані менї як секретар льорда Бозаррі, однако — самі признаєте, що я мушу держати ся даної менї інструкциї.

Секретар пійшов. В товаристві пана Бошама вийшов з банку і всїв до фіякра.

— Погляну в Ст. Джемс — сказав до Бошама — може там стрічу льорда.

Велїв задержати ся фіякрови перед гостинницею, увійшов до середини і вийшов сейчас другими дверми на улицю Реджент і всїв там до повозки, що вже на него ждала.

Хоч нїкого з тої шайки не зловлено, то можна здогадувати ся, що они махнули рукою на льорда Бозаррі. Бодай від того часу нїколи не було чути, аби хто пробував сфальшувати чек з єго підписом, або украсти єго дорогоцїнности.

## Родина Рампллів на сьвіжім воздусї.

**(З нїмецкого — Аліциї Беренд.)**

Пан Рампель був старшим учителем не лише в школї, але все і всюди. Учив і научував в кождій хвили свого житя. Коли був дома, то єго одностайний голос лунав мов у вічній проповіди по всїх кутиках малого мешканя. В лїтї, коли вікна були отверті, роздавав ся по цілім домі і дїти біганчи по подвірю не раз цїлими годинами бавили ся тим, що наслїдували деревляний звук єго голосу, удаючи при тім катаринкаря, що крутить корбою. І єго власні потомки не вилучали ся від того. Пан Рампель бо був щасливим батьком чотирох хлопців, подібних до него на волос, всї з рівно великими відстаючими ушима, немов би всевідюща природа і тут предвидїла, що тї уши будуть мусїли богато слухати.

Панї Рампель була делїкатна, блїда женщина, що безвпинно була в русї, варила, шила, або прала і при тім мовчки терпіла научаючі бесїди свого мужа. Она була би нїколи не відважила ся спротивити ся або попросити, аби мовчав, бо була вихована в малім місточку ще в пересьвідченю, що: „він буде твоїм паном“ і віддала ся дуже молодою. Тому була все терпелива і вічлива, хоч нераз трохи їй голова не трісла від всїх тих мудростий, які мусїла наслухати ся. Коли пізним вечером, як збиточливі хлопчиска вже поукладали ся до сну, переглядала їх одежу, аби попришивати повідривані ґузики, то мусїла ще при тім вислухати, де і в який спосіб виробляють ся ґузи-

сами поживи до Триполісу, відкликано як раз з дороги.

Міністерство маринарки в Константинополи оповістило, що ніякий турецкий корабель не сьміє видалювати ся поза Дарданелі. Морскі ліхтарні поза Дарданелями, вздовж цілого побережа европейской і азийской Туреччини погашені від пятниці вечера.

О годині 1 в ночи з суботи на неділю зібрала ся в Константинополи рада міністрів на наради з ґенеральним штабом. Раджено до рана.

В часі наради розіслано до часописий комунікат з повідомленем, що Порта уділила турецким амбасадорам інструкций в тім напрямі, аби поробити у великих держав кроки для стереженя прав Туреччини. Що до средств, яких має ужити ся против Італії по мисли міжнародного права, каже комунікат, що Порта буде ждати насамперед на вислід дипльоматичних кроків у держав. Комунікат кінчить ся відзивом до населеня, аби задержало спокій і в інтересі вітчини слухало вказівок правительства. Іменем ради міністрів розіслано запрошене до послів, аби як найскорше прибували до Константинополя для відкритя нарад парляменту. В часі наради міністрів відбула ся оживлена виміна депеш з турецким амбасадором в Берлині. Імовірно поручено амбасадорови, аби домагав ся посередництва Німеччини. Після послідних депеш, доси нема в Константинополи відповіди на послідну ноту Туреччини до держав.

В самім місті — як доносять з Константинополя — цілковитий спокій. Вісти з Триполісу очивидно всюди суть предметом розмов; як загально зачувати, ціле невдоволеие населеня обертає ся против правительства і молодотурків. Нігде не можна бачити, аби намірювано демонструвати против Італіянців або инших чужинців. Пребовано лиш демонстраций против молодотурків, котрих уважають виновниками теперішного невідрадного положеня.

Великий везир Саід паша в порозуміню з міністром справ внутрішних видав ряд зарядженя для забезпеченя всіх чужинців а також і піддани італіяньских аж до часу управильненя триполітаньской справи.

# Новинки.

**Львів, 3 жовтня 1911.**

— **Іменоване.** Пан Управитель Міністерства торговлї іменував контрольора почтового Станисл. Клечковского в Чернівцях, старшим контрольором почтовим тамже.

— **Затверджене вироку.** Трибунал касацийний відкинув в цілости жалобу неважности внесеної правним оборонцем Казимира Левицкого против вироку судиїв присяжних у Львові з дня 1 червня с. р. засуджуючого его на кару смерти через повішене за убите Оґіньской - Шендеровичевої. В мотивах вироку зазначив председатель, що всї піднесені закиди суть неоправдані. І так що до закиду незасягненя мнїня виділу медичного університету, що до умового стану обжалованого запримітив председатель, що засягнене подібного мнїня взагалї єсть полишене свобідному рішеню трибуналу а лиш серед певних законних обставин таке мнїне мусить бути засягнене. В конкретнім случаю така премiса не була дана, позаяк поборюване обороною парере знатоків анї не виказувало браків анї не містило в собі суперечностий.

Що до закиду в справі непоставленя додаткового питаня в напрямі збожеволїня в хвили чину трибунал касацийний був тої гадки, що трибунал першої інстанциї не був обовязаний ставити таке питане. Із зізнань обжалованого в їх цілости не можна подібного обовязку видедукувати, підчас коли зізнаня сьвідків о умовім і духовім станї обжалованого могли би евентуально оправдати поставлене додаткового питаня що до притомности після §. 2 зак. кар.

Що до поставленя додаткового питаня після §. 2 с. зак. кар. трибунал не мав причини, позаяк стверджена знатоками духова маловартність Левицкого після закона не усуває кари, лиш може бути уважана яко обставина злагідняюча. Відтак трибунал на тайнім засїданю в присутности ґенерального адвоката радив над помилуванем Левицкого.

— **Знов російскі шпіґуни.** З Кракова доносять: Перед трема недїлями прихоплено в однім з тамошних готелїв і арештовано 27-лїтного мужчину в хвили, коли писав рапорт до російского ґенерального штабу в Варшаві. Мужчина той прибирав всїлякі назвиска, але остаточно обставав при тім що називає ся Зиґмунт Ваґнер єсть православний, походить з Варшави і був урядником бембіньской зелїзницї. При нім знайдено дуже підозріпу кореспонденцию в язицї польскім і російскім, а крім того апарат фотоґрафічний в видї годинника зі знимками. На основі знайденої у Ваґнера переписки арештувала поліция в Коросні якогось книговодця занятого в однім з тамошних підприємств нафтових.

Оба ті арештованя стоять мабуть в звязи з послїдними маневрами в Галичинї і на Угорщинї.

---

ки, як з перлової матиці так і рогові. Від рогових гузиків переходив пан Рампель насамперед на роги буйвола, відтак на буйволи самі, відтак на Індию, а вкінци на цілу Азию. Перерване вечером научуванє розпочинав рано зараз при снїданю, коли его жінка чим скорше приладжувала для хлопців хліб з маслом до школи, аж доки не вийшов з хати. Будні днї перед полуднем були для пані Рампель найкрасшим часом, хоч була перетяжена роботою. Але тишина в комнатах була для неї благодатною, хоч тихий звук голосу еї мужа вічно шумів їй в ушах.

Груба жінка рiзника, що мешкала о стїну з Рамплями при тих самих сходах, закривала собі умисно обоє уший руками, коли стрітила пана Рампля на сходах. Пан Рампель здогадував ся задля того, що она терпить на уши і все, кількo разів єї стрітив, научував жінку і діти, як хоронити ся перед ушними недугами.

Сего року постановив пан Рампель виїхати на лїто з цілою родиною. Перша подорож за час їх пятнацятьлїтного подружя.

В лютім постановив то собі пан Рампель, а тепер з початком червня жінка его так добре була обізнана з цілою Европою, як зі своїм малим мешканем, бо пан Рампель мав кождого тиждня иншиий плян подорожи, який відтак на карті при помочи множества всїляких ґеоґрафічних підручників пояснив своїй жінці. І так були вже на карті в Герциньских горах, в горах Судетских, над Балтийским і Північним морем, в північній Італії, в Нормандиї, на Кавказі, всюди, де товариші пана Рампля поручали ему дешеві лїтні місцевости.

На короткий час перед виїздом рішив ся пан Рампель поїхати на остров Борнгольм. Закуплено пять однаких лїтних шапок, які засаджено між пять рівних пар уший, коли розпочала ся подорож.

Пан Рампель чув і читав, що на мори все холодно, отже ціла родина мусїла на час морской дороги взяти на себе зимову одежу. Пані Рампель тяжку капузу, унаслїджену по тітцї, пан Рампель і сини грубі вовняні шалї на шиї і футром підбиті куртки.

Було незвичайно горячо, правдива липнева спека в полудне, коли всїли в Сасніц на корабель пливучий до Борнгольму і подорожні на вид тої родини шептали собі до уха: „Росияни, видко Росияни“.

Карабель відчалив, сонце пекло і „Росиянам“ ставало чим раз горячійше, а до того ще прилучило ся й колисанє корабля, до чого они не привикли.

Один матурист, що на тім корабли відбував свою більшу подорож і що рад би був за всяку цїну зробити яке знакомство з чужинцями, крутив ся безнастанно коло пана Рампля, аби лиш зайти в бесїду з „Росиянином“.

— Правда, горячійше у нас, як у вас? — відозвав ся вкінци до пана Рампля. — Чи то правда, що в Росиї є тілько нігілїстів?

Пан Рампель здивував ся правда тим питанем, але помимо того відповів на него обширно і основно.

— Ви мусите богато говорити по німецки? — спитав матурист здивований. — Як на Росиянина!

Пані Рампель зітхнула, хлопці душили ся від сьміху.

Пан Рампель хотів саме пояснити, що він не Росиянин, лише правдивий Берлинець, коли висші сили примусили его як найскорше збігти з покладу. Також мати і сини вскорі за ним пійшли і так аж до приїзду на Борнгольм ціла родина „Росиян“ не показала ся вже на покладі, хоч пан Рампель перед виїздом кілька годин говорив о тім, як охоронити ся перед морскою хоробою.

При цловій ревізиї куфри Рампля дуже подрібно переглядано, поперекидувано кожду річ, хоч прочі подорожні дуже скоро з ревізиєю справили ся. Пан Рампель бо перекинув через рамя всї шалї і футро жінки і тому уважано Рамплів не за прогульковців, а за купців.

Остаточно була родина вже від кількох днів в Аллінґе на Борнгольмі, всї разом робили прогульки, лазили по скалах, купали ся, їли в table d'hôte, любували ся всходом і заходом сонця, одним словом робили всьо, що належить робити в купелевій місцевости. Голос пана Рампля гомонів рівномірно і одностайно по острові як шум морских филь.

Що до того то пан Рампель добре вибрав. Не на многих місцях є тілько до поясненя як тут. Були тут гроби великанів, руїни, морскі ліхтарні, сушарні риб і т. ин.

Дивно було, що мимо великого числа купелевих гостий не могли Рамплї найти товариства. До кого лиш прилучили ся, навіть наймилїйші родини оминали їх по кількох годинах. Навіть колиб всї чотири хлопці мали коклюш не утїкалиб так люди перед ними. При обідї же питали пана Рампля з усїх сторін, чи не терпить він на хрипку і натякано на людий, що вічно мелють язиком. Один рудий, безличний урядник спитав раз пана Рампля, чи він знає, що то є средство на блювоту.

Пан Рампель не був дурний і хоч анї в четвертій части не був так розумний, як сам о собі гадав, то однако зміркував, що з него насьміхають ся. Тому виїхали Рамплї з Аллінґе і перенесли ся до Сванеке, сусїдного села. сусїдного села. Але там вельось їм так само, а не инакше і в Ремпе, куди переїхали із Сванеке. Так, та подорож не була зовсїм приємна. Кождий з чотирох хлопців зробив хоч раз на день якогось збитка, але найгірше було, що „подорож зіпсувала характер пані Рампель“, як пан надувтнїть висловив ся. Бо й она не хотїла вже довше терпіти нудних проповідий свого чоловіка. Коли побачила, як инші жінки виступали супротив своїх мужів, зробила ся відважною. З кождою годиною ставала енерґічнїйшою і пан Рампель почув тепер нараз: „Ох перестань вже раз молоти“!“ або „то зовсїм мене не обходить“. Коли пані Рампель перший раз так відповіла, глядів пан Рампель на неї з отвореними устами, але мусїв вже до того привикнути. Бо навіть коли вже повернули, характер пані Рампель полишив ся зіпсований. То зіпсуте збільшало ся з дня на день, але виходило тій малій женщинї дуже на здоровлє, виглядала дуже добре і ставала все енерґічнїйша. Сусїди гадали спершу, що пан Рампель ще не вернув, „бо зовсїм не було его чути“.

Остаточно не полишило ся пану Рампльови нїчого иншого, як стати щоденним гостем при столї в гостинници між своїми товаришами. Там говорить до схочу і там громи кидає на всякі подорожи, котрі зводять чоловіка з дурнями і псують характер.

А пані Рампель, що тепер о много скорше кінчить свою роботу, сидить між тим вигідно дома і читає вечерами пожиточчі книжки або часописи.

Шпігуньскі роботи відносили ся також до Перемишля і найновійших технічних уряджень краківскої крiпости. Після уділених пояснень знайдений рапорт містить в собі трохи правдивих подрібностий, а все проче основуєсь на фантазиї і обчислене на легковірність российских властий.

— **Львівский руский театр в Станиславові.** (Саля Монюшка. — Початок о 7½ вечером).

В середу, дня 4 с. м. премiєра: „Золоте руно", драма в 3 діях Ст. Пшибишевского.

В четвер, дня 5 с. м. Гостинний виступ п. Ф. Лопатиньскої „Madame Butterfly". опера в 3 діях Пуччінія.

— **Огні.** В день Воздвиженя Чесн. Хреста около полудня вибух огонь в Грущі жовківского повіта в жидівскій хаті і знищив 5 хат, 6 стоділ з цілим запасом збіжа і паші, 5 стаен з 2 козами і 2 безрогами. Зоріла також готівка около 2000 корон. Людий не було в селі, бо були на Богослуженю в Батятичах і на празнику в Купичволи. На ратунок поспішили Соколи з Батятич і сторожа громадска. Щастє ще, що не було вітру, бо було би вигоріло ціле сільце. Шкода велика, була лиш в части обезпечена. При ратунку відзначили ся: Стефан Куровець, Михайло Скрипечайка, Василь Горбач і Олекса Куровець. — Дня 25 вересня вибух огонь в Стріївці, збараского повіта, который в наслідок сильного вітру перемінив в коротким часі в попіл загороди 21 господарів і знищив разом 64 господарских будинків. Шкоду обчисляють на 92.000 К, мала лише часть була обезпечена. Переважна часть господарів мала обезпечені самі лише будинки. Огонь повстав, як звичайно в ту пору, з забави дітий сірниками під стіжком. В одній хвили заняв ся стіжок збіжа, а при сильнім вітрі перекинув ся на сусідні загороди і загрожував цілому селу. Ратунок в першій хвилі був майже неможливий через се, що люди були при роботі в поли. На місце пожежі поспішили небавом пожарні сторожі з сусідних сіл і лише завдяки їх енергічній акциї удало ся з трудом огонь угасити.

— **Подія на границі.** До „Sł. Pol." доносять з Гусятина: Близько млина ґр. Голуховского перейшов в підпитим стані российский вояк Михайло Тимонін границю, а коли его добачив занятий в млині мельничук, вийшов здивований против вояка. Той на віддаль яких пятьнайцять кроків змірив ся до мельничука і крикнув до него: „Коли підийдеш до мене, то тебе застрілю або пробю". В виду того мельничук Домарадский втік чим скорше до млина.

Недалеко на пасовиску по австрийскій стороні пасли хлопці Іван Самборский і Войтіх Зеліньский худобу. Побачивши вояка, зачали сьміяти ся, а вояк пустив ся тоді до них. Хлопці зачали втікати, а вояк побачивши, що они вже далеко, пристанув і стрілив за ними. Хлопці наробили крику, зробило ся збіговиско, а вояк втік за границю.

По якімсь часі вернув він знову на австрийску сторону зі своїм товаришем Шульменком і оба зачали шукати за патронами, які погубив Тимонін. Підчас того обступила їх жандармерия і при помочи кільканайцяти сьвідків роззброїла вояків, відобрала їм два карабіни з двома маґазинами набоїв 21 острих набоїв і 10 сліпих. Тимонін подав, що перейшов длятого за границю, бо один з пастушків его обидив.

— **Тягнене фантової льотериї** на будову санаториї для учителів відбуло ся в суботу вечером в льотерийній канцеляриї в присутности урядового комисаря, секретаря учительства п. Ольшiньского, нотариального помічника п. Ів. Куриловича, предсідника кр. Тов-а учит. „Ognisko" дир. Ст. Маєрского, заступника предсідника дир. д-ра Т. Мандибура, членів Виділу і численної публики. Перша головна виграна: брилянтова колія і туркусові ковтки евентуально 15.000 К готівкою впала на льос ч. 268.139. Друга головна виграна: уряджене спальні і перскі дивани, евентуально 9.000 К готівкою впала на льос ч. 263.710; третя головна виграна фортепян і пянола, евентуально 3.000 К готівкою на льос ч. 92.004. Фанти вартости по 500 К впали на льоси: чч. 155.847, 440.864, 331.154; фанти вартости по 300 К впали на льоси: чч. 186.070, 203.145, 113.558, 151.164, 192.097, 120.728; фанти вартости по 100 К впали на льоси: чч. 248.086, 138.372, 177.288, 245.616, 129.377, 132.223, 138.835, 497.425, 158.619; фанти вартости по 80 К впали на льоси чч. 302.982, 124.680, 189.758, 448.370, 317.285; фанти вартости по 60 Кор. вартости на чч. 28.502, 135.079, 129.937, 241.060, 73.072; дальше виграло: 36 льосів, фанти вартости по 40 К, 133 льоси вартости по 20 К, 2000 льосів вартости по 10 К і 2800 льосів вартости по 5 К. Урядова ліста тягненя появить ся до тиждня, почім виграні буде можна відобрати за зворотом льосу в канцеляриї льотериї при ул. Чарнецкого 1, I. пов.

**Страшна катастрофа в Арґканзасі.** В місті Австін розпукла ся оногди гребля коло тартаку і вода залила низше положене місто. Внаслідок того згинуло около 500 людий. О сїй катастрофі доносять нині з Ню-Йорку: Доси видобуто 400 трупів. Під розвалинами лежить богато ранених, котрих не можна видобути. Через цілу ніч чути було страшний зойк і кликане о поміч. Позаяк рівночасно вибух ще й огонь, то акция ратункова стрічала такі трудности, що годі їх було побороти. Декотрі доми вода понесла на пів милі далеко. Великі муровані доми завалили ся мов би хатки з карт. В місті настала страшенна нужда. На улици лежить богато трупів, страшно покалічених.

— **З'їзд відпоручників споживних спілок на рос. Поділю** відбув ся у Вижници. З'їзд був численний; отворив его член ґубернскої управи Трибалевич, почесним предсідателем з'їзду вибрано Гр. Г. Гейдена, заступниками „артільного батька" М. Левитского і І. Волошиновского, редактора „Сьвітової Зірниці". На з'їзді обговорювано богато ріжних спілкових справ. Одноголосно постановлено просити о дозвіл на заснованє краєвого українського кооперативного банку. Упрошено „артільного батька", щоби він зорґанізував подільску спілку продавців в товарискихкрамницях. Щоб поширити в народі відомости про кооперацію, з'їзд радить роздавати листки і книжки в українській мові. З'їзд взагалі мав український характер, богато говорено промов в українській мові. В перерві гурт учителів, участників з'їзду, висловив подяку членови державної думи сьвящ. о. Сендеркови за те, що обстоював в думі за українською мовою в народних школах. По замкненю з'їзду співано українські пісні.

— **Конкурс.** Товариство взаїмних обезпечень „Днїстер" у Львові розписує отсим конкурс на одну стипендию імени бл. п. дра Ярослава Кулачковского в річній квоті 1200 К на рік 1912. О сю стипендию можуть убігати ся укінчені слухачі универс. (з виділу правничого або фільсофічного), та укінчені студенти політехніки або висшої школи торговельної, які зобовяжуть ся посьвятити ся практичній праці при одній з руских економічних институций або орґанізациї і в тій цїли хочуть поза границями краю набути практичного фахового образовання в обсягу асекурациї, банковости або кооперациї. До просьби о надане сеї стипендиї треба долучити: 1)метрику уродженя, 2) сьвідоцтво зрілости школи середної, 3) сьвідоцтво укінченя висшої школи (абсолюторию), 4) опис житя і заяву, яким фаховим студиям хоче петент посьвятити ся і де наміряє їх відбути. Догічні просьби належить вносити найпізнійше до дня 16 жовтня 1911 р. на адресу: Дирекция Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер" у Львові, ул. Руска ч. 20. Львів, 28 вересня 1911. — Дирекция Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер".

— **В школі музичній п. Павла Виґнаньского** розпочала ся наука з днем 1-го вересня с. р. Вписи відбувають ся що дня від 5 до 6 год. вечером ул. Ґродзіцких ч. 2 І. поверх.

# Телеґрами.

**Будапешт** 3 жовтня. Донесенє „Budap. Hirlap", що в Полі фльотиля кружляків стоїть в поготівли і чекає приказу виїзду, єсть, як заявляють з компетентної сторони, неправдива. Фльотиля та знаходить ся на західнім побережу Істриї і єсть занята звичайними вправами.

**Рим** 3 жовтня. „Tribuna" доносить, що Італіянці острілювали і затопили турецкий корабель „Дерна" на італіяньских водах.

**Петербург** 3 жовтня. В мешканю положенім над мешканем міністра просьвіти Кассо відбула ся ревізия і знайдено там револьвер належачий до помічника адвоката Гіммельфарба.

**Солунь** 3 жовтня. Міністер війни покликав резервістів в цїли охорони альбаньского побережа від Вальони до Превези.

**Константинополь** 3 жовтня. Анґлійский амбасадор конферував вчера з великим везиром і заявив у відповіди на телеґраму султана до короля, що тепер посередництво єсть неможливе і що радить Туреччині, щоби дійшла до порозуміня з Італією. Подібну відповідь одержав вел. везир також і від француского посла.

**Тифліс** 3 жовтня. Шість Мінґрелійців, узброєних в рушниці напали напали на стацию в Чилядиї, зелізниці закавкаскої, звязали начальника стациї і службу та обрабували касу білетову а відтак втекли.

**Або** (Фінляндия) 3 жовтня. Президента суду двірского убито вистрілом з револьвера. Убийник відтак сам застрілив ся.

# Надіслане.



За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

В друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).